
Opnieuw een warm vogelverhaal van Carla Holzenspies, dit keer over een eksterfamilie, die een scholeksterfamilie bleek te zijn.

Carla Holzenspies

Tepiet de scholekster

Op een dag werd ik opgebeld door een meneer, die vertelde dat hij op een weiland een nest aantrof met twee eieren. Volgens hem liep dat broedsel gevaar om door een aanwezige ekster te worden verorberd. Dat was voor hem de reden om de eieren mee naar huis te nemen. Maar hij wilde er vanaf. "Of hij ze nu bij mij mocht brengen. Ze waren nog warm!"

"Tekeer dat die ekster ging", vertelde hij. "Had die ekster soms een lange oranje-rode snavel en oranje-rode poten?", vroeg ik hem. "Ja", antwoordde hij enthousiast. "Die ekster, die zo een herrie maakte, was geen ekster maar een scholekster. De wettige eigenares van het broedsel", onderrichtte ik hem. Enfin, het was goed bedoeld. Alleen zag ik het niet zo zitten met die eieren. Maar ja, niet geschoten is altijd mis, dus plaatste ik de eieren in een gestoffeerd mandje, flanellen lapje erop, vervolgens op een warmtebron. Vele keren per dag de eieren keren en af en toe voch-

tig maken. Tot mijn stomme verbazing klonk na anderhalve week gepiep in de eieren. Na heel veel moeite en met enige hulp mijnerzijds verlieten de nog vochtige pullen hun nauwe omhulsel. Een poos later waren ze veranderd in een paar snoezige donsballietjes. Alle jongen van weidevogels kunnen meteen zelf voedsel zoeken. Uitgezonderd de scholeksterpullen, die enkele weken gevoerd moeten worden. Door een beschadiging aan een van zijn ogen stierf helaas het ene jong na twee dagen. Het andere kuiken mankeerde gelukkig niets en het was heel tierig. Het scholekstertje, dat intussen 'Tepiet' was genoemd naar het geluid dat een scholekster voortbrengt, groeide voortspedig op. Alleen was hij behept geraakt met een akelige kwaal. Doordat hij waarschijnlijk te veel kracht had moeten gebruiken tegen de moeilijk meegevende eierschaal, was er iets mis met zijn nekje. Zijn kopje hing scheef naar beneden ge-

bogen. Hier moest worden ingegrepen.

Zes weken lang moest hij medicijnen gebruiken en dan zou blijken of de kuur geholpen had of niet. Zo niet, dan zou Tepiet's levenskaarsje uitgeblazen moeten worden.

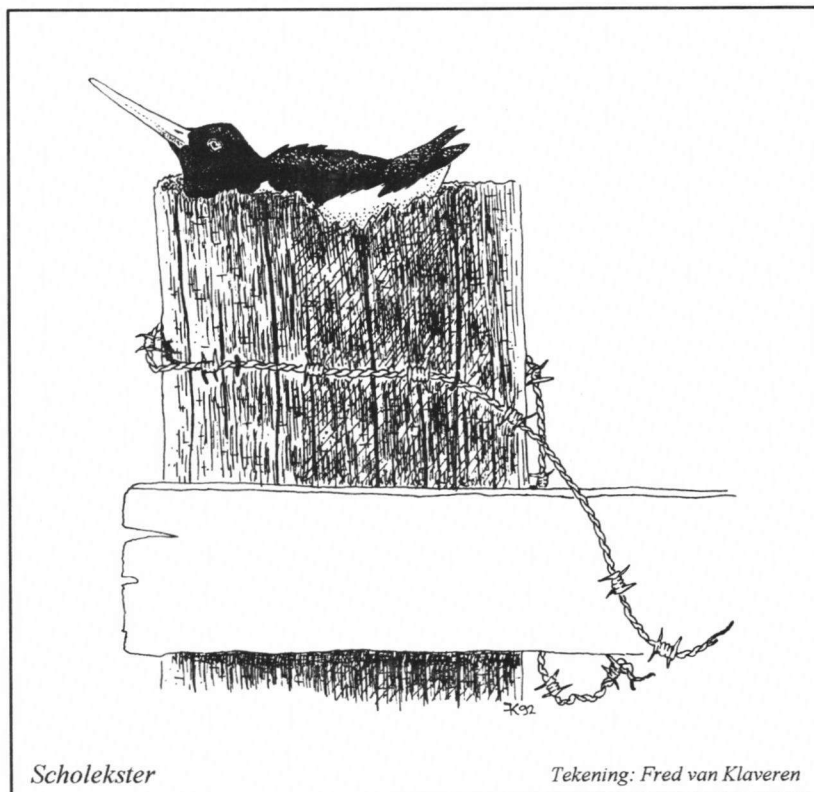
De beslissende dag brak aan, Wat zou ik aantreffen! Tepiet, die me had horen aankomen, begroette me luidruchtig. En zijn kopje? Dat stond weer keurig op zijn plaats, zoals dat hoorde.

Volgens Tepiet was ik zijn moeder omdat hij, uit het ei komende, mij het eerst gezien en gehoord had. "Imprinting" noemt men dit verschijnsel. Trouw liep Tepiet me achterna, me geen moment uit het oog verliezend. Het viel me toen wel op dat hij niet vloog. Dat deed ik toch ook niet!!

De zomer verstreek en het koude seizoen begon zich aan te dienen. De verwarming ging aan. Omdat te grote temperatuurverschillen ongezond voor Tepiet zouden zijn bij het in- en

uitlopen, besloot ik Tepiet in een der volières te zetten. Tepiet was het met deze beslissing helemaal niet eens en schreeuwde moord en brand toen hij werd opgesloten. Als hij een mens was geweest dan had hij beslist met spandoeken geprotesteerd. Uiteindelijk was hij een scholekster-mens en behoorde hij in mijn gezelschap te vertoeven en niet tussen de vogels in de volière. Ik vond dat hij gelijk had en zo verhuisde hij naar de bijkeuken. Een plank versperde hem de toegang tot de keuken, maar van hieruit kon hij me toch redelijk in de gaten houden. Toen ik uit zijn gezichtsveld verdwenen was ging Tepiet met deze gang van zaken beslist niet accoord en liet dat luidruchtig weten ook. Na enige gemanooeuvreer lukte het hem om over de schutting te klimmen. Even later trippelde hij de zitkamer in, liet een luid "tepiet" horen en vlijde zich neer aan mijn voeten. Zo hoorde het! Tegen mijn zwakke protesten in had hij al gauw het hele benedenhuis geannexeerd, wat betekende dat ik telkens met een emmer met sop achter hem aan moest lopen.

Als er een vogelfilm op de TV werd vertoond dan keek Tepiet graag mee. Op een keer werd er een film over ooievaars gegeven. Op één poot staande volgde Tepiet vol belangstelling de verrichtingen van de "klempergasten". Dat kwam waarschijnlijk omdat ze net zo gekleurd waren als hij. Ook zij hadden een wit met zwart verenkleed. En dezelfde rode poten en lange rode snavel. Plotseeling daalde een ooievaar in close up. Tepiet, die beneden het TV-beeld stond, meende dat de neerkomende vogel het op hem begrepen had. Hij gaf een kreet van schrik en verdween plankgas uit de zitkamer om er

voorlopig niet meer in terug te keren.

Zwervende door de natuur had ik wel eens gezien dat een aantal scholeksters in een rij achter elkaar aan liepen, met de snavel op de grond gericht onder het uiten van een aanhoudend "trrr tepiet tepiet tepiet". Ik wilde weten of Tepiet met dit gedrag ook bekend was. Languit ging ik op de grond liggen, plaatste mijn wijsvinger bij wijze van snavel op de grond en liet het bijbehorende geluid horen. Tepiet begreep meteen wat ik bedoelde. Hij sloot zich achter mijn bewegende vinger aan en begon ook luid te roepen. Een geruime tijd hebben we deze ceremonie opgevoerd als echte scholeksters.

Tepiet was ook goed bevriend met de beide tekkels. Vredig sloep hij tussen de beide honden in met zijn lange snavel in zijn veren.

Op een dag was Tepiet niet erg tierig. Wat hij mankeerde was

niet duidelijk omdat hij verschillende kuren tegen schadelijke bacteriën achter de rug had. Het advies van de dierenarts luidde: "Geef hem elk uur een mespuntje advocaat", Zo gezegd zo gedaan. Voor de gezelligheid nam ik ook wat, alleen was het geen mespuntje. Zien-derogen knapte Tepiet op en op het einde van de dag zagen Tepiet en ik het best zitten. Hij tepiette luidruchtig, terwijl ik hem vrolijk antwoord gaf. Vele jaren heb ik van Tepiet's gezelschap genoten en toen hij stierf heb ik menig hete traan gelaten.